

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πεμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παοθενώνων.

Εἴκοσι κι' ἑπτὰ Φλεβάρη
κι' ὅλα γίνονται κουδάρη.

Ἔξοδος Καρναβάλου μετὰ βοῆς καὶ σάλου.

Φεύγω λοιπὸν καὶ παραιτῶ τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
γεμάτος μετὰ τὴν σκόνῃ του, χορτάτος ἀπὸ βρῶμα.

Προπέμφετέ με με φωναῖς, με τρόμπαις, με φυσούναις,
κι' ἐμπρὸς ἢ πλάσις τῶν Ρωμηῶν ἄς παρελάσῃ πᾶσα,
φορέσετε σὰν ἥρωες πολεμικαῖς μουτσούναις
κι' Ἀποκρηάτικα σπαθιά νὰ κόψετε τὰ πράσσα.

Δρὸ Κομητάτα σήμερα δουλεύουν με μανία,
τὸ πρῶτο μετὰ ὅτῃ Βουλγαριά γιὰ τὴν Μακεδονία,
τὸ δεύτερο μετὰ ὅτῃς Ρωμηοὺς γιὰ τὸ μασκαραλῆκι,
ὅτῃ πρῶτον ἢ ταπεινώσις, ὅτῃ δεύτερον ἢ νίκη.

Σᾶς χαιρετῶ, σᾶς προσκυνῶ, καὶ τοῦ λοιποῦ σᾶς κάνω
συμβούλους καὶ θεράποντας τοῦ κραταιοῦ μου θρόνου,
βραβεῖα σᾶς ἐμοίρασα καὶ μετὰ τὸ παραπάνω
κι' ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἤθελαν θὰ πάρουνε τοῦ χρόνου.
Ὅτῃς μασκαράδες ἀμοιβὴ καὶ στέφανος ἀνήκει,
γιὰ τὰ μασκαραλῆκια σας πρέπει μασκαραλῆκι.

Τρελλοχορὸς τοῦ Φαδουλῆ ἀποκρηάτικος πολὺ.

Χαρῆτε τοῦτον τὸν καιρὸ
κι' ἐμπᾶτε μέσα ὅτῃ χορὸ
νὰ ψάλωμε σὰν πρῶτα,
στεφανωμένοι μιὰ χαρὰ
μετὰ μαρουλόφυλλα χλωρὰ
καὶ κόκκινα καρότα.

Ἐμπρὸς, βαρεῖτε τὰ βιολιά, βαρεῖτε τὰ λαγούτα,
κι' ἄς πάῃ τὸ παλῆαμπελο ὅτῃ Καρναβάλια τοῦτα.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνεννῆντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μετὰ ὅτῃ ψεύτῃ τὸν ντουρνιά.

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ πεννῆντα τρία,
ζῆλος μασκαράδων καὶ φιλοπατρία.

Ὅτῃ γῇ, ποὺ πάντα μπόλικη μᾶς βγάζει καββαλίνα,
χορεῖ κι' ὁ Καρναβάλος μετὰ τὴν Καρναβαλίνα.

Χορεύετε, μωρὲ παιδιὰ, χωρὶς πικρὸ μαράζι,
κι' ὁ πλούσιος Καρναβάλος βραβεῖα μᾶς μοιράζει.

Με σακαράκα Στρατηγοῦ καὶ μούτσουνο ποζάτο
ἐλάτε νὰ περάσωμε κι' ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

Κι' οἱ Πρέσβεις τώρα μᾶς κυττοῦν ἀπὸ ὕψηλῃ ταράτσα
καὶ μακαρίζουν τῶν Ρωμηῶν τὴν μασκαρένια ράτσα.

Ἀνάθεμά σε πόλεμε καὶ τοῦ πολέμου φρίκη,
ποὺ δύο χρόνιά ἔπεσαν χωρὶς μασκαραλῆκι.

Ἀνάθεμά σε πόλεμε μετὰ τῆς πολλαῖς τῆς ζάλαις,
ποὺ κούρασες τὰ πόδια μᾶς μετὰ ἐκείναις τῆς φευγάλαις.

Ποὺ κούρασες τὰ πόδια μᾶς γιὰ κάμποσο καιρὸ
καὶ δύναμι δὲν εἶχανε νὰ σύρουν τὸν χορὸ.

Ἀνάθεμα ὅτῃν πόλεμο κι' ἄς πάῃ νὰ κούρευεται,
μετὰ τοὺς νταῆδες τοὺς Ρωμηοὺς καὶ τοῦτος μασκαρεύεται.

Ἀδίκως δὲν ἤλεντούσαμε καὶ τὸν καιρὸ μᾶς ἡχάμα,
πηδάτε, καὶ τὸν πόλεμο Καρναβάλο τὸν ἡχάμα.

Καὶ τώρα μετὰ Παληάτσικο μπρούζουκι καὶ φουσατό
διαβαίνει καμαρόνωντας ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

Ὅπ! ὅπ! νταῆδες φτερωτοί,
περνᾶ καὶ ρίχνει κομφετί,
μᾶς ρίχνει καὶ γιὰ βόλια
ρεβίθια καὶ φασόλια.

Όπ! δπ! χαμίνι φλογερῶ,
ξανάρχισε τρελλοχορῶ
καί μ' ἀνοικτὰ τὰ στήθια
δέξου γιά βόλια φλογερὰ
φευτοπολέμου μασκαρᾶ
φασόλια καί ρεδίθια.

Τρέχουν 'μπροστά καί 'πίσω του πεζούραις καί καβδάλαις
χωρίς νά σκιαζεται κανείς τῆς χάρτιναις του μπάλαις.

Τρέχει κοντά του καί λαός
δαιμονισμένος κι' ἀγλαός
καί τοῦ φωνάζει ζήτω,
κι' ἐγώ τὸν πέρνω 'στὸ κοντὸ
μ' ἀρχιναυάρχου τρικαντὸ
καί μὲ χαρτένιο μύτο.

Ἀνάθεμά σε πόλεμε μὲ Τουρκαλάδων φέσι,
μονάχα χαρτοπόλεμος μὲ κομφετί μ' ἀρέσει.

Ἀνάθεμά σε πόλεμε σὰν ἔχης μπαγιονέτα
κι' εὐλογημένος τρεῖς φοραὶς σὰν μᾶς σκορπᾶς κουφέτα.

Σπιρούνια πᾶνε κι' ἔρχονται κι' ὀλόχρυσά γαλόνια
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ παράθυρα τὰ ραίνουν καί μπαλκόνια.

Γύρνα καί 'δὲς, Ἀνατολή, γύρνα καί βλέπε, Δύσις,
πὼς πολεμοῦνε κι' οἱ Ρωμηοὶ χωρὶς ὑποχωρήσεις.

Δὲν εἶναι πρὶ καλλίτερο μὲς 'στοῦ ντουνιά τῆς τρέλλαις
παρὰ νά κάνης πόλεμο μὲ χάρτιναις κορδέλαις.

Ζήτη 'στὸν χαρτοπόλεμο, ποῦ μᾶς φωνάζει γιοῦχα,
καί μᾶς γεμίζει κομφετί τὰ σχολιανά μας ροῦχα.

Ἔλα καί σὺ, Σεῖφουλάχ κι' Ἐτέμη στραβοκάνη,
νά 'δῆς ὁ χαρτοπόλεμος τί θρίαμβο ποῦ κάνει.

Ἐδῶ σᾶς θέλουν οἱ Ρωμηοὶ σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα
νά φᾶτε κομφετί καί σεῖς, ὅπου νά πάη γόνα.

Σήκω, κύρ Θεωράκη μου, πιάσε τῆς μπαγιονέταις,
νά ράνωμε μὲ κομφετί τῆς ἀσπραις σου μπαρμπέταις.

Στάσου 'στὸ Κομητάτο μας καί πλέξε τὸ Κορδόνι,
ποῦ 'γίνηκε λιανὸ λιανὸ, φιδὲς καί μακαρόνι.

Πλέξε το ξαναπλέξε το καί ξαναξέμπλεξέ το
τὸ πρῶτο τὸ βραβεῖο μας νά σοῦ δοθῇ καί 'φέτο.

Ἔλα τὴν Κορδονάρα νά τὴν βραβεύωμε,
νά φᾶμε καί νά πιοῦμε καί νά χορέψωμε.

Δὲν τὴν πλέκω, πλέξε μᾶς τὴν κι' ἄς μὴν εἶναι μακρυὰ,
μ' ἄφησαν χωρὶς Κορδόνα μέσα 'στὴν Ἀποκρηά.

Ἀπ' τὸ μπαλκόνι σου περνῶ, δὲν βλέπω φαβορίτα,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πὼς 'πάτησες 'στὴν πῆτα.

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, βήχω καί ξεροβήχω
καί τάρματά σου τὰ κυτῶ νά κρέμονται 'στὸν πόρ.

Ἀπ' τὸ συνάχ' ἡ μύτη μου τρέχει σὰν Καλλιρρῶ
καί τάρματα τοῦ Θεωρῆ κακὴ σκουριά τὰ τρέμει.

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, κάνω μιὰ ρεθερέντζα,
καί μοῦπανε πὼς ἔγανες ἀπὸ τὴν ἱμφλουέντζα.

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, 'ρωτῶ 'στὴ γειτονιά σου,
καί μοῦπανε πὼς ἄρχισες νά προσκαλῆς τάρνιά σου.

Σὰν τί τὸ θέλουν οἱ Ρωμηοὶ τῆς δόξας τὸ φανάρι
ὅπουχουν τὴν φαλάκρα σου καί φέγγει σὰν φεγγάρι;

Ζαήμη, Ζαημάκι μου μουγγὸ καί μουστακάτο,
πέρνα καί σὺ καμαρωτὸς ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

Πές μας τί Νομοσχέδια μᾶς ἔχεις σκαρωμένα,
κι' ἂν σὺ δὲν θέλῃς νά τὰ 'πῆς, ἄλλοι τὰ λέν γιὰ σένα.

Κι' ὁ κύρ Ζαήμης 'στάθηκε 'μπροστά 'στὸ Κομητάτο
κι' ἄνοιξε τὸ χεῖλάκι του κι' εἶπε τὰ παρακάτω.

Κυττάτε Νομοσχέδια καί ντοκουμέντα στίβα,
στρατόπεδο 'στὰ Φάρσαλα, στρατόπεδο 'στὴ θηά.

Κι' ἐγώ μὲ τὰ στρατόπεδα τὸν κόσμο θὰ μουρῶ
κι' ἴσως καθὼς τὸν θεῖο μου κι' ἐγώ πολέμους κάνω.

Ἀνεψιὸς τοῦ θεῖου μου καί τῆς Κορδόνας θρέμμα,
ὅσο κι' ἂν 'πῆς ποτὲ νερὸ δὲν γίνεταί τὸ αἷμα.

Νὰ φαρδῶα προγράμματα,
νά δουλειαὶς καί πράγματα
καί γιὰ γούναις ράμματα,
κράνος θὰ φορέσω.

Τράμπα τραμπαλίζομαι,
πέφτω καί ζαλίζομαι
ὅσο συλλογίζομαι
πὼς 'μπορεῖ νά πέσω.

Μὴν φάλλετε 'στὸν ἄφωνο κακογλωσσῆς τροπάρι,
νά μὴ μᾶς τὸν θυμῶνετε τὸν νεῖδ τὸν κανακάρη.

Νὰ γαῖτάνι, νὰ γκαμήλα,
νά κι' ἐνστάσεις τοῦ Φωτήλα
γιὰ μπαξίσια, γιὰ ρουσφέτια,
νά Πρωθυπουργοῦ σεκλέτια.

Γιὰ Καλαβρύτων ἐκλογή κανέναν νά μὴ γράψῃ
γιατί θυμῶνει τὸ παιδί καί πᾶτε μὲς 'στὴ χάψι.

Μπάτε μέσα 'στὸ χορὸ
νά γλεντίσω, νά χαρῶ.
Πρῶτος πρῶτος μᾶς τὸν σέρνει
μουστακάτος μὲ μαντέκα,

κι' ἓνας Κόντης φόρα πέρνει
σέρνωντας ἑκατὸν δέκα.

Κόντης 'στοὺς καλοὺς καλὸς,
τοῦ Πρωθυπουργοῦ καίλα,
γιὰ νά γίνη πρὶ 'ψηλὸς
ἀνεβαίνει σὲ δὴδ ξύλα.

Μὲς 'στὸ τόσο πατιρντι
βλέπω καί τὸν Κωνσταντῆ.
Οὐρρα καί 'στὸν Καραπάνο,
μ' ἓνα πρόγραμμα 'ψηλόνει,
κι' ἔως 'στὴν Ἐξέδρ' ἀπάνω
τὸ κεφάλι του σιμόνει.

Ψωροκόστενα καὶμένη,
πάρε ντέφι, πάρε θάρρος,
νά κι' ὁ Λεωνίδας μπαίνει,
τῆς Ἀπόκρης ὁ Φλάρος.

Μπροστινὲ καραβοκύρη
νά σὲ 'δοῦμε καί Βεζύρη.
Κύρ Ζαήμη ντάλε ντάλε,
τὸν Φωτήλα μέσα βάλε.

Θεωρῆ, ποῦ 'πῆρες τοῦμπα,
τράβα Κορδοκαλοῦμπα,

Κόντη μου, νά σὲ χαρῶ,
βάλε 'στὸ κρασί νερό.

Τέξα τοῦρλα, Κωνσταντάρ,α,
τὴν πλατεῖα Προγραμματάρ,α,
μπατζανάκη Λεωνίδα,
πάρε γιὰ τὸ κόμμι ἄλατι,
κι' ὄλο φούσκωνε μ' ἐλπίδα
πὼς θ' ἀνέβῃς 'στὸ Παλάτι.

Ράλλη, χόρεψε καί σὺ
μὲ τὴν τρέχα τὴν χρυσοῦ,
κι' αἰντε λούσου καί κτενίσου
καί γιὰ τὴ Βουλή κουρντίσου.

Τραλαρὰ καί τραλαρὸ,
μπαίνουν μέσα 'στὸ χορὸ
κατακόκκινοι κι' ὠχροί
κι' ὄλοι πᾶν γιὰ τὸ κεχρί.

Τὰ κεφάλια μας ὀργόνουν
καί τοὺς φύλλους καλλιγόνουν,
'μπρὸς 'στὸ Κομητάτο πᾶνε
μὲ παρλάτα δυνατῇ,
καί προγράμματα σκορπᾶνε,
λὲς καί νᾶναι κομφετί.

Νά 'ψηλοι ποῦ χαμηλόνουν,
νά καί νάνοι ποῦ 'ψηλόνουν,
νά χαρτιά καί νά λιμπρέτα,
νά μπαλῶν ἀναστατώσεις,
κι' ὅλο παίζουν ὁργανέτα
τῶν Ρωμηῶν διοργανώσεις.

Ὁ Καρνάβαλος διαβαίνει,
χά χά χά! χαλαῖς καί γέλοια,
κι' ὅλ' οἱ δρόμοι μας βρεγμένοι
μέ τοῦ Δήμου τὰ βαρέλια.

Ἄς διαβῇ κι' αὐτὸς ἐν δόξῃ
τὴν βρωμόσκονη νά διώξῃ,
καί νά 'πῇ καμπὸς' ἀστεῖα
'στῶν ἀστείων τὴν ἐστία.

Ἐνας Κόντης μέ σεκλέτι
γιὰ τὸ δόλιο τὸ Ντοβλέτι.
λιγωμένος στέκει σοῦζα
'μπρὸς 'στὴ Νύφη τὴν μουφλοῦζα.

Κι' ὁ Κόντης τέτοια τῆς 'μιλεῖ κι' ὅλο τὴν φέρνει γύραις:
«σ' εἶδα καί σ' ἐλυπήθηκα, ποῦ τέτοιον ἄντρα' πήρες.»

Ἄκου με, φῶς μου, πῶς βογγῶ,
παραίτησέ τον τὸν μουγγό,
καί πάρ' ἐμέ τὸν ὡμορφο, τὴν τζόγια, τὸ καμάρι,
νά σέ ταῖζω ζάχαρι, μόνχο καί κουκουνάρι.»

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή, ποῦ θά μᾶς βάλῃ νοῦ,
Κύριε τῶν Δυνάμεων καί μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μέ σκόρδα καί κρεμμύδια,
ποῦ θά ξυστοῦν πολλαῖς κοιλιαῖς μέ παληοκεραμίδια.

Καλῶς τὴν τὴν Σαρακοστή μέ τόσα μαχμουρλούκια,
ποῦ μέσα σέ Προγράμματα θά βάζουν βρεχτοκούκια.

Γιὰ τὸ Ντοβλέτι κάνετε, μωρὲ παιδιὰ, νισάφι,
κι' ἔλα, μπαρμπέρη, γρήγορα μέ τάργυρο ξουράφι,
καί τοῦ Ζαήμη ξούρισε σιγὰ σιγὰ τὴν τρίχα,
νά πάη μέσα 'στὴ Βουλὴ νά κόψῃ κάθε βήχα.

Τρίχα μὴν ἀφήσης
καί τὸν ἀσχημίστης,
κι' εἶναι χαϊδεμμένος,
ζαχαροδρεμμένος

Σὲ τοῦτο τὸ Βασίλειο γλεντᾶς χωρὶς νά θέλῃς,
λένε καί τὸν Ἡγούμενο πῶς 'πιάσαν τῆς Πεντέλης.

Πέτα, μωρὲ Καρνάβαλε, καί μὲς 'στὰ Μοναστήρια,
καί βάλε φαρδομάνικα καί κάνε πανηγύρια.

Σὲ καρτεροῦν Ἡγούμενοι καί νταυλοκαλογέροι,
νά φᾶς, νά πιῇς, νά 'ξαπλωθῇς, νά τρίψῃς τὸ πιπέρι.

Ποῖς 'κύτταξε παλληκαρᾶ σὲ ρεβιθιά ν' ἀνέβῃ;
ποῖς ἄκουσε κι' Ἡγούμενο βαρβάτο νά 'ξοδεύῃ
δέκα χιλιάδες μετρηταῖς μονάχα σὲ ζακούσκαϊς,
σὲ στρείδια γιὰ τὴν ὄρεξι, καλόγνωμαῖς καί φούσκαϊς;

Ξεφαντώματα μεγάλα,
κι' ἐρουφοῦσε τόσο γάλα
τὸ σεβάσμιο μανίκι,
ποῦγινε κι' αὐτὸ κατσίκι.

Τὸν Ἡγούμενο τὸν 'πιάσαν, τάγκα τούγκα τὴν καμπάνα,
μέσα 'στὸ Βρεφοκομεῖο θά τὸν πᾶν γιὰ παραμάννα.

Τί πολυαιμία ποῦχουν κι' οἱ 'δικοί μας καλογέροι,
ἐκατὸ δραχμαῖς γιὰ βδέλλαις νά περνοῦνε 'στὸ τεφτέρι.

Καί σὲ τοῦτο τὸ μανίκι
γκράν βραβεῖο τῶρ' ἀνήκει.

Ποῖς εἶδε καί ποῖς ἄκουσε 'στὴ ζῆσι του ποτὲ
τὰ βυζανιάρικα παιδιὰ πῶς εἶναι φοιτηταῖ;

Τόση μὲς 'στὸ Καμίνι μας σοφία ξεχειλίζει,
ποῦ βγαίνουν ἐπιστήμονες μωρὰ μέ ρογοβύζι.

Ὡχοῦ! πῶς δὲν τρελλαίνομαι... κι' ἐγὼ σοφία σπέρνω,
καί σὺ ποῦ σέρνεις τὸν χορὸ, Ρωμαῖκο Κουβέρνο,
πάρε βραβεῖα μπόλικα καί πῆγαινε καλιὰ σου,
φέγγουν ἢ κονιδόφειραις 'στ' ἀκτένιστα μαλλιὰ σου.

**Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ὁ φίλος Σπηλιωτόπουλος κι' ὁ φίλος ὁ Βιρβίλης,
ἀγαπητοὶ συνάδελφοι μαθήσεως ποικίλης,
μετὰ σπουδῆς νεανικῆς καί ζέσεως μεγάλης
ἀνέλαβον τοῦ Βουτυρά, τὸν «Νεολόγον» ἤδη,
ἀποχωροῦντος τῆς μακρᾶς καί δυσφορήτου πάλης,
ποῦ τὴν ἀπογοήτευσιν ὡς μόνον γέρας δίδει.

Θεόδωρος Μοσχόπουλος, εἰς κάλαμος πετῶν,
σπουδαῖον τεύχος ἔβγαλε περὶ Φαναριωτῶν,
τύποις «Πατρίδος» τῆς γνωστῆς, φύλλου λαμπροῦ τουτέστι
ποῦ τακτικῶς ἐκδίδεται μέσα 'στὸ Βουκουρέστι.

Λοιπὸν Κωνσταντινόπουλος ὁ Περικλῆς, μέ ζῆλον
Πρόεδρος ρέκτης τῶν ρεκτῶν ἐμποροπαλλήλων,
ἐτέλεσε τοὺς γάμους τοῦ μέ θελκτικῆς κυρίας,
μέ τοῦ Στεργίου δηλαδὴ τὴν κόρην τὴν Μαρίαν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καί ρυθμὸν
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.